

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני כ' אדר תשפ"ג | דף היומי בבלי: נזיר מט | דף הכולל: גדרים עט.
דף היומי בהלכה: מסימן קי"ד סעיף ה' עד סעיף ז'.
מוסר: שמירת הלשון - 'ועתה נבוא' עד 'ודרשו עוד'.

קנין חכמה הלימוד השבועי: ש. חשבון הנפש פ"ג "והתשעה ועשרים שיתבונן" פ"ג "ואלה אחי שלושים פנים"

"חדירת מחבלים חדירת מחבלים" - רשמים מליל המתיחות בביתר עילית והנס הגדול

זר לא יבין זאת, לדעתי זאת הייתה האזעקה וההכרזה אולי הכי מפחידה ששמעתי בחיים שלי ממרום 36 שנותיי כאן בעולם הזה. מה עושים? מה זה אומר בעצם, כלום גדודי מחבלים נכנסו לעיר?

משה רוזנפלד

לא ברור, בתחילה חשבתי בטח שום דבר, סתם ניסוי צופרים, מנסה לשכנע את עצמי שכלום לא קרה. אבל אחרי 5 דק' שוב אזעקה מוזרה, ומתוך גיבובי המילים שהפעם נשמעות קצת יותר ברורות, חשבתי כי מכריזים "רעידת אדמה רעידת אדמה". מנסה להקשיב יותר, ולבנתיים לבחון אם הנברשת בסלון זזה קימעא, שום דבר לא אז... אז מה הם אומרים שמה? יוצא למרפסת ומאזין שוב והפעם שומע ומבין, "חדירת מחבלים" חדירת מחבלים.

מה????! צימורים או חזים בכל גופי...

זר לא יבין זאת... לדעתי זאת הייתה האזעקה וההכרזה אולי הכי מפחידה ששמעתי בחיים שלי ממרום 36 שנותיי כאן בעולם הזה. מה עושים? מה זה אומר בעצם, כלום גדודי מחבלים נכנסו לעיר? מה לעשות עכשיו, החלטתי שאני שומר על קור רוח. חייגתי לעירייה, שם נאמר לי כן מטען חבלה התגלה באוטובוס בעיר, ולא יודעים אם המחבלים, אחד או כמה עדיין מסתובבים בעיר, וחיבים להכנס לבית, לנעול דלתות, לסגור תריסים. כאילו שמחבל צמא דם וחמוש יכול לעצור בעד עצמו מול דלת נעולה או חלון סגור...

דבר ראשון לקחתי את הילדים, סיפרתי להם שזה בכלל דבר רגיל, ומי לא מכיר את נוהל "אביר לילה ג" וביישובים זה בכלל

זה לא סוד שהמצב בארץ ישראל כבר שנים במתיחות קבועה מול השכנים הבני דודים ומול המיצר הישמעאלי שלא מניח לנו ורוצה לקחת הכל ממטולה ועוד אילת, שנים של פיגועים כאלה ואחרים רח"ל. ישנם זמנים שקטים יותר וישנם פחות והצד השווה שבשוטף מתחת לפני השטח שום דבר לא רגוע...

תושב חו"ל שמגיע לארץ ישראל ומבין שכמעט כל ערבי שהוא רואה הוא בעל פוטנציאל למעשה חבלה, לפעמים לא כ"כ מבין איך חיים כאן, ואיך בכלל מתרגלים ללקסיקון המצוי שמלא בביטויים הקשורים למצב הבטחוני - התרעות, חיסולים, בקתבי"ם, אביר לילה ג', חדירה, מטען, נ"ט נ"מ, צבע אדום ועוד...

ועל כולם "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל"

ועל כך רציתי לכתוב היום.

ביום חמישי האחרון שעה 22:16 בלילה, חצי מהילדים כבר ישנים, העיר כולה נכנסת לשינת לילה. בביתר עילית אחרי 22:00 כבר רוב מרכזי הקניות ריקים, והעיר נכנסת לתרדמת...

בעודי מעיין בסיכומי הפרשה ומתכנן הגשת תקרובת וצ'ולנט של ליל שישי לבני הבית, פתאום שלוות הלילה הופרה באחת, אזעקה זרה ומוזרה אותה מעולם לא שמעתי פרצה מהרמקולים הענקיים הממוקמים בבניינים שממול ביתי, ובתוספת מילמול

קורה כל יומיים... ובכלל אין לכם מה לדאוג, ברוב המקרים, לא מוצאים אף אחד, ואולי זה בכלל חתול שנגע בגדר בטחון, יחד עם זאת אמרתי להם שהחשש הוא אמיתי, ולכן נעשה מה שנאמר לנו ע"י העירייה (אין טעם לשקר במקרים כאלו על ילדים, רק להקליל ולהקטין...)

הבן הגדול התעשת, ובחר לשים מוזיקה ברקע, אבל הקטנים יותר, לא נחו... זאת הייתה סוג של חרדה... ומה עם המחבלים מסתובבים כאן חמושים ממש מחוץ לבית? ומה ואיך? ומתי יתפסו אותם? ולמה אין לנו נשק, פחד ומורא... לא אלאה אתכם בכל הפרטים, האזעקה והכרוז המרטיט המשיכו בהתמדה כמו שעון שוויצרי. כל 15 דק' אזעקה והיא לא הוסיפה מרגוע, היא הפחידה אפילו יותר מהמחבל עצמו...

אבל למה אני מספר לכם את כל זה?

כולנו כלל תושבי ביתר חוינו את האירוע ה"לא נעים" הזה בלשון המעטה, חלק פחדו יותר, חלק פחות, והמיוחדים שבהם יצאו עם סירים על הראש כקסדות ועם מערוכים וסכינים כדי לשמח את הילדים להפיג להם את המתח...

אבל אני מספר לכם את כל זה בשביל השורות הבאות:

תודה לא-ל בליל שבת תפסו את המחבלים ימ"ש, ולאט לאט העיר חוזרת להסדר נשימה, בעיקר הילדים...

רק שבתחושה שלי, איכשהו, העיקר התפספס.

איכשהו בתוך כל הפחד - שכחנו אולי קצת את הנס הגדול והאדיר שקרה כאן בעירנו - המטען שבחסד השם פשוט לא

התפוצץ.

לא,

הוא לא היה תקול,

הוא לא היה קטן,

הוא לא היה סתם משהו...

כוחות הביטחון מסרו שבכוחו היה לגרום לאבידות בנפש, וברחמי השם עלינו, החליט בורא עולם שהמחבל יתקשר (ותהיה לו קליטה...) והמטען יתפוצץ וידלק ואפילו יצא ממנו עשן. אבל יהיה בו כשל! שיגרום לו שלא יגיע לפיצוץ האמיתי שלו, מלאכי השם השומרים ומצווים "לשמרך בכל דרכיך" כיבו את האש עוד לפני שהפתילה / המנגנון הגיע לנפץ עצמו.

וכך רבותיי,

במקום שלויות ופצועים יצאו מהעיר ביתר עילית, במקום שילדים ישארו עם טראומה קשה לכל החיים, במקום שביתר עילית תזדעזעו ותיפגעו בערכה ובשלוותה, במקום שייזכר יום ט"ז אדר יום אחרי פורים לדיראון עולם.

רווח והצלה יעמוד ליהודים, ונס מעל הטבע - שערה אחת לא נפלה, טיפת דם אחת לא נשפכה.

רק שנזכור את זה! שנזכור ולא נשכח את הנס המופלא הזה לנצח ונכיר בטובת וניסי השם בעולם, ייזכר יום ט"ז באדר תשפ"ג

כיום אשר נעשה בו נס ופלא לתושבי ביתר עילית

וירחם הקב"ה על עמו ישראל, ויגאלנו כולנו גאולה בחדש וברחמים אכ"ר.

"אין לך סיכוי שזה יקרה, כי בד"כ זה לוקח כמה שבועות עד שהאישור מגיע. ובמקרה שלך לא יאשרו, כי הרכבת עוברת באותו כביש, וכדי להעמיד שם מנוף, יצטרכו לעצור אותה"

הגה"ח רבי שמעון שפיצר שליט"א על ישועת ד' כהרף עין

התייחסו כלל לכל התמונות ששלחו להם משפחת החתן ואף לא הביעו את דעתם לגבי ההצעות שהפנו אליהם, כי לא היה להם כסף אפילו לקניית ריהוט יד שניה. הם רק ישבו והתפללו לה' כי ידעו שאין עליהם חובת ההשתדלות מאחר שאין להם עם מה לגשת אל ההשתדלות.

מטבע הדברים יש שמסתכלים על אנשים כאלה בחוסר שביעות רצון כי סבורים שהם משתמשים עם בטחונם באופן בלתי נכון, ואז החוסים בה' בבחינת יבושו ויכלמו. אכן לילה אחד לפני שהיו צריכים לקבל את המפתח של הדירה הקנויה, מקבל יהודי זה שמספר לנו את הסיפור אשר הוא קרוב משפחתו של אבי הכלה - שיחת טלפון מחבירו שהוא לומד אתו בחברותא, שהוא הולך לשפץ את דירתו והוא צריך להיפטר מכל הריהוט

במעשה שקרה זה עתה כפי ששמענו אותו מבעל המעשה: מדובר ביהודי בעל משפחה ברוכה, תלמיד חכם וירא שמים מרבים, תושב אנטוורפן, שבתו הגדולה הגיעה לפרק האשה נקנית ולא היתה לו פרוטה לפרוטה. חיפשו דירה ובזול לזוג החדש, ולאחר מאמצים מרובים, מצאו דירה קטנה בקומה השישית שעדיין היתה מושכרת לאחרים. הם קנו אותה כאשר נאמר להם שאת המפתח יוכלו לקבל רק לאחר כמה חדשים מהחתונה, כשהשוכרים יעזבו את הדירה. בינתיים שכרו דירה אחרת לזוג. כמו כן היה צריך להתחיל לחפש ריהוט לדירה הקנויה שיקבלו בעוד כמה חדשים, אך משפחת הכלה מאחר שלא היתה לה את האמצעים לכך, לא נטלה בזה חלק. משפחת החתן עסקו רבות בחיפושים ובירורים אחר ריהוט יד שניה, אך משפחת הכלה לא

סיכוי שזה יקרה, כי בדרך כלל צריך להגיש בקשה, ולקוח כמה שבועות עד שהאישור מגיע. ובכלל, במקרה שלך לא נראה שהם יתנו לך אישור, כי הרכבת עוברת באותו כביש, וכדי להעמיד שם מנוף, יצטרכו לעצור אותה". "שורה תחתונה", אמר לו האיש. "אתה יכול לבטוח כמה שאתה רוצה, אני לא רואה איך הדבר הזה קורה".

היה זה ביום חמישי. ומה עשה אבי הכלה? הוא נכנס לבית הכנסת ועשה מה שעשה עד כה. אמר תהלים ונתן צדקה והתפלל לה' שיעזור לו. ומה היה בסוף? בעל הריהוט מוכרח היה להוציא את הריהוט מביתו בכל מחיר. שילם לקבלן אותו הזמין לשפץ לו את הדירה שיוציאנו מביתו, והקבלן התחיל לברר לאן הוא יכול לשלוח אותם. אדהכי והכי נתברר לו שהמזכירה שלו גרה באותו בנין שבו נמצאת דירת הזוג החדש, ולא רק באותו בנין, אלא גם באותה קומה, אך הדירה נמצאת בצד השני של הבנין אשר שם אפשר להעמיד מנוף בלי קשיים מיוחדים. אתם שומעים? תוך ימים ספורים כל הרהיטים עברו דרך הדירה של המזכירה אל דירתו של הזוג החדש, כשאת הכל משלם התורם. להודיע שכל קוויץ לא יבושו ולא יכלמו לנצח. באמצע זה נראה מפחיד. זה נראה שאין שום סיכוי. אבל הקב"ה הוא כל יכול והוא מקיים את הבטחתו שהבוטח בו חסד יסובבנו.

(מתוך שיחה נרחבת 'גליון הבינני')

שלו, מיטות, ארונות, שולחנות, בסלון, במטבח, ובחדרי השינה. מהכל הוא צריך להיפטר, והוא מוכן לתת אותם חנם אין כסף. הוא צריך רק שמישהו יסכים לקחת אותם. היהודי מיד התקשר למשפחת הכלה. הם באו לראות את הריהוט וראו כי טוב הוא והודיעו שיקחו אותו.

זאת יש להוסיף שאחת מהסיבות שמשפחת הכלה לא התעניינו בקניית ריהוט היתה, כי ידעו שגם אם נניח שימצאו ריהוט ויהיה להם כסף לשלם, לא יהיה להם היכן לאכסן אותם. וכאן, הפלא ופלא, הקב"ה הזמין להם ריהוט מושלם לילה אחד בלבד לפני קבלת המפתח של הדירה.

הסיפור עדיין לא תם. אבי הכלה ידע שלהעביר את הריהוט ממקום כבודם אל הדירה הקנויה בקומה השישית, אינו דבר של מה בכך, והוא עולה סכום לא מבוטל של כסף. התקשר לאיש אחד מומחה בדברים האלה ושאל אותו כמה יכול לעלות להזמין חברה של פועלים שיפרקו את הארונות והשולחנות וכל השאר, ישאו אותם אל הדירה החדשה ויבנו אותם מחדש. הסביר לו האברך שמדובר בסכום כסף באמת מכובד, ומעבר לזה, הן לא יוכלו להעלות את כל אלה דרך המדרגות, אלא יצטרכו להביא מנוף שיכניס אותם דרך החלון, ובשביל זה צריך אישור מיוחד להעמיד את המנוף ברשות הרבים. אמר לו אבי הכלה: "מה אעשה? הרי אני זקוק לכך מחר בבוקר". אמר לו האיש: "אין לך

היום אני רוצה לזכות להיות במחיצתו בגן עדן, יש לו הבטחה של הסטייפלער, והיא מתקיימת

הגאון רבי מנחם צבי ברלין שליט"א על הכרטיסים המיוחדים לגן עדן

נפטר אחרי יום, יום וחצי, ואחיו ישב שבעה בביתו של הנפטר בפ"ת. ושם סיפרו שהיה להגר"ב ש' סלומון זצ"ל ויכוח עם הנפטר, שכן בזמן שפתחו את הקולנוע הוא ראה שלא עוזרות כל ההפגנות, הלך וקנה ביום חמישי את כל החמש מאות כרטיסים של הקולנוע, עלה לו תשעת אלפים ושבע מאות ש"ח, אמר לו להגר"ב ש' סלומון רבה של פ"ת, וכי כל שבוע הם ידביקו מודעות ואתה תתן להם כזה סכום גדול? נראה לי שלא עשית כדון.

הנפטר פחד אולי הרב הראשי צודק, ר' ברוך שמעון זצ"ל היה אדם גדול, והוא נסע לסטיפלער, אמר לו הסטייפלער, תשמור את הכרטיסים האלה, הם יכניסו אותך ישר לגן עדן. והתברר שלכן ביקש בבית חולים את כרטיסי הקולנוע, כי ביקש את הכרטיסים לגן עדן! כמה צריך לדון כל אדם לכף זכות.

אם לא הייתי שומע את המשך הסיפור, הייתי תמיד הולך בהרגשה שהרב ביפוס נכשל, היום אני רוצה לזכות להיות

אספר לכם סיפור. היה יהודי בפ"ת הרב ביפוס זצ"ל, אחיו של יבדלחט"א מחבר ספרי לקח טוב. עיריית פ"ת החליטה לפתוח את בתי הקולנוע בשבת, התחילו הפגנות, ולא עזר שום דבר. ליהודי זה לא היו ילדים ר"ל, סמוך לפטירתו, כאשר שכב בב"ח בב"ב אמר לאחיינו איפה הכרטיסים שקניתי לקולנוע? וזה היה פלא, יהודי צדיק, סמוך לפטירתו, על מה הוא חושב? על כרטיסים לקולנוע? והאחיין התחיל לבכות. בהתחלה חשבנו לבאר את הסיפור עפ"י מה שכתוב בספרים הק', שאדם שהיו לו בצעירותו ספיקות באמונה, ורצה חלילה להכשל בעבירה, יש לשטן כח לפני מותו להראות לו לפני פטירתו את הספיקות, וכך הוא מפסיד את כל עולמו. ובסידורי הספרדים יש מסירת מודעה אם יבא השטן ברגע האחרון, שהכל בטל ומבוטל.

חשבנו אולי חלילה גם לו היה משהו בצעירותו, אדם – יודע שהוא מת מחר, ומה הוא מבקש? כרטיס לקולנוע. מי יודע. הוא

הזה, יסוד החסידות, שיתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו, האדם לא נברא בעבור מצבו בעוה"ז אלא להתענג על ד' וליהנות מזיו שכירתו.
(מתוך 'אריד בשיחי' מילי דהספידא על מרן הגר"ח קנייבסקי זצוק"ל)

במחיצתו בגן עדן, יש לו הבטחה של הסטייפלער, והיא מתקיימת.
נבקש מהקב"ה שישים בלבנו אהבתו ויראתו, שנזכה לעשות רצונו בלבב שלם, ונדע שהאדם לא בא לעולם הזה בשביל העולם

עומדים שניהם בתור ב'באגטיה', ופתאום יחד איתם מגיע למקום צ'אלמר מלובן זקן, עטוף בכל ה'שמונה בגדים', ומבלי לשאול הרבה..

"תשמע מה קרה לי אתמול..." סיפור אמיתי מכלי-ראשון

- איזה אתה רוצה?
"מה יש?"
- רוטב... ורוטב... ורוטב... ורוטב... ארבעה סוגים!"
"אז תכניס את רוטב... הראשון, ואחרי זה את שלושת האחרים!"
כמעט נגמר, נשמנו לרווחה. ואז ה'שמונה-בגדים' נזכר:
"תגידי, לפני שבוע לא היה כאן גם חציל בטעם כבד?"
- "היה!"
"ניי?" (כלומר: נו)
- "אין הרבה - השארתי במקרר."
"תביא! תביא דוד! הכל כלול ב'כפול!'"
זהו. גם החציל בטעם כבד תפס את מקומו המכובד. חמישים השקלים עברו מיד ליד, וכך ה'שמונה בגדים' הולך עם האבוס לכיוון השולחן בפניה.
אחי לוחץ לי על הרגל: "כנראה נטילת-ידיים הוא עשה לפני שבוע..." (ללא חשש 'הפסק' כי מאז הוא ברצף...)
ההוא מתיישב, לוקח את כל השקית ממלמל כמה מילים מתוך 'צעטאלע' (דף קטן) וכל השקית נשלחת אחר כבוד לפח-האשפה בפניה.
"ויברח..."
למעשה:
יצאתי אחריו במהירות.
קראתי: ה'צעטאלע'! ה'צעטאלע'! תראה לי אותה רגע...
אני מציץ ורואה: "סדר הפרשת תרומות ומעשרות" - - -
"סליחה שחשדתי בכשרים אני מתחנן על נפשי, והוא: "זה כדי להציל אנשים כמוך שנכנסים למקומות כאלו..."
"ויברח".
(הרה"ג מ.י. בני-ברק מוסף שבת קודש תרומה תשפג מדורו של ישראל למברגר)

החברותא שלי הגיע נסער לכולל. "תשמע מה קרה לי אתמול..." סיפור אמיתי מכלי-ראשון:
הוא ואחיו נסעו לירושלים באוטובוס, כולל פקקים ועיכובים שונים לפני ואחרי, תכל'ס, הגיעו ליעד רעבים ומותשים. החליטו שדבר ראשון קונים משהו להשביע את הגוף והנפש. אלא שהשעה מאוחרת ומה שפתוח זה רק באגטיה, חנות לממכר סנדוויצ'ים תפוחים ומשביעים. הבעיה 'הקטנה' היא רמת הכשרות באותה חנות...
נו, 'נסיון'.
צרו של היתרים... ונכנסים. זהו. מעכשיו אין נסיון, יש רק רוק-בפה...
עומדים שניהם בתור ב'באגטיה', ופתאום יחד איתם מגיע למקום צ'אלמר מלובן זקן, עטוף בכל ה'שמונה בגדים', ומבלי לשאול הרבה, כמו מרצדס שעוקפת בשקט בכביש, הוא לפנייהם בתור. למה? ככה!
"דוד", רועם הקול הירושלמי, "מה נשמע - יש באגט?"
- "יש, יש! מה להכניס בפנים?"
"הכל!"
- "גבינה?"
"לא צריך, אבל סלטים - הכל!"
דוד מתחיל להעמיס. "את זה?" - כן! "וגם את זה?" - כן. "ואת זה?" - כן אמרתי, כן.
ואנחנו מאחורה רעבים מותשים ועכשיו גם המומים.
"זהו נגמר המקום בבאגט, אי אפשר עוד".
- "ובשביל מה יש קרטון?"
"אבל זה מחיר כפול!"
- "אז יהיה כפול!"
דוד מעמיס ומעמיס וסוגר את ה'צידו'.
"רגע, רוטב לא הכנסת!"

אומרים שאם נופלת פצצת אטום ואתה בדיוק בסביבה, הדרך שבה תוכל לבדוק אם אתה רחוק מספיק מהסכנה - היא להניף את האגודל שלך מול עיניך

הרב ד"ר עוז מרטיין על המוני 'אגודלים' קטנים, מתנפנפים, שגורמים לנו להיות מוטרדים

ולא תמיד אנחנו מבחינים שהדכדוך או הזעם הללו - מנוגדים למטרה שהצבנו לעצמנו, מטרה כמו שליטה עצמית או אימוץ ראיית עולם חיובית.

מדוע זה קורה לנו? מדוע הפרטים הקטנים של החיים נעשים משמעותיים כל כך עבורנו, עד שהם חוסמים את דרכנו מלהתקדם ליעדים החשובים לנו?

בחלק גדול מהמקרים, הסיבה היא שאנחנו סבורים שהפרטים הקטנים הללו ממתינים לטיפולנו. נראה לנו שאנחנו אמורים לעשות משהו בקשר אליהם.

אני מציע שנבחן את הנחת היסוד הזו: האם אנחנו אמורים לעשות משהו בקשר אליהם?

ואולי מדויק יותר לשאול: האם אנחנו יכולים לעשות משהו בקשר אליהם?

האם יש לנו דרך כלשהי לשלוט בטעויות של הזולת?

זה נכון שבאופן טבעי, כשמשוהו בחיינו חורק, נראה לנו שעלינו לעצור אותם בצד הדרך, לפתוח את מכסה המנוע ולבדוק מדוע עולה ממנו עשן.

העניין הוא, שכאשר מדובר בטעות של הזולת, המנוע מעלה-העשן הוא לא שלנו.

ההתנהגות של האדם שמולנו היא מכעיסה ומקוממת - אבל לא אנחנו אמורים לטפל בה.

אין לנו שליטה על התנהגותו של הזולת, ולכן אין טעם להניח לטעויות שלו לעמוד בדרכנו ולעצור אותנו. אין סיבה להפוך אותן לאגודל שלנו ולהעמיד אותן מול עינינו.

התקווה שלנו לשלוט בפרטים הקטנים האלה, היא זו שמגדילה אותם מעבר לכל פרופורציה.

כדאי לנו להחזיר אותם לגודל הטבעי שלהם: מרגיזים, לא חביבים, אך בסך הכל קטנים - ובעיקר, לא קשורים אלינו.

בואו נסיט את הפרטים הקטנים משדה הראייה שלנו.

בואו נשאיר את האופק פתוח ונקי, בעבור המטרות החשובות באמת של חיינו.

מילון מונחים:

פרטים - חלקים קטנים של מציאות, שאינם משקפים את המציאות כולה.

שליטה - היכולת לקבוע מה נכון לחשוב, לומר או לעשות.

אומרים שאם נופלת פצצת אטום ואתה בדיוק בסביבה, הדרך שבה תוכל לבדוק אם אתה רחוק מספיק מהסכנה - היא להניף את האגודל שלך מול עיניך: אם האגודל מסתיר את פטריית העשן, סימן שאתה רחוק מספיק.

אפשר להיות משועשעים מהרעיון, אפשר לרטון על חוסר ההיגיון שלו, אפשר לקוות שהוא לעולם לא יגיע ליישום, ואפשר גם להרהר בו שוב.

פטריית עשן גרעינית היא אדירה בגודלה. אבל אם היא רחוקה מאתנו, והאגודל קרוב לעינינו - הוא מסתיר אותה כליל.

מדהים? למען האמת, לא ממש. זה היגיון פשוט של כללי הפרספקטיבה.

מה, בכל זאת, ראוי לתשומת לבנו בסיטואציה הדמיונית הזו? העובדה שהיא לא דמיונית כל כך.

בואו נוריד את פצצת האטום מהסיפור הזה, ונישאר רק עם החלק שקשור אלינו:

האגודל שבחרנו להציב מול עינינו, כשהוא מסתיר מאתנו נוף ענק ורב משמעות.

האם הסיטואציה הזו מזכירה לכם סיטואציות אחרות, יומיומיות יותר?

רגעים שבהם הנוף מול עיניכם פרט קטן, שהסתיר מכם נוף גדול?

יש לנו מטרות עצומות בחיים. לכולנו. אנחנו רוצים ומנסים לשדרג את אורח חיינו, לפעול בצורה הנכונה, ולנהל היטב את סדרי העדיפויות שלנו.

אלו המטרות שנמצאות באופק חיינו.

הן גדולות כל כך, ומשמעותיות כל כך - שהיינו אמורים, לכאורה, לראות אותן כל הזמן מול עינינו.

אבל המציאות, כפי שהיא מוכרת לנו, שונה למדי.

הרבה פרטים קטנים קופצים מול עינינו כל הזמן. מסיטים את מבטנו אליהם, ומסתירים מאתנו את מטרות-העל של חיינו.

אם נתבונן בהם היטב, נגלה שרבים מהם שייכים למחלקת ההתנהגויות של הזולת: נזיפה מהבוס, הערה של השכן, חברת התקשורת שהעניקה לנו שירות מתחת לכל ביקורת, נהג חסר אחריות שחסם לנו את החנייה.

המוני 'אגודלים' קטנים, מתנפנפים, שגורמים לנו להיות מוטרדים, זועמים ומדוכדכים.

ניסיון לשלוט במצב שאינו תלוי בנו, עלול להוביל אותנו למפח נפש ולתחושת חוסר ערך.

משהו לקחת לדרך:

בפעם הבאה בה תרגיש שאתה מאבד שליטה על עצמך מול טעויות של זולתך, נסה לזכור את התובנה הבאה: הרגשות החדים שאתה חווה, מזמינים אותך לבדוק מחדש עד כמה אתה מנסה לשלוט בהתרחשויות שאין לך דרך

אמיתית לסדר אותן.

נשום עמוק ונתק את עצמך מהאירוע הכואב.

זו הדרך הקצרה ביותר לחוויית עוצמה חדשה, שתגרום לך להרגיש מחדש את הערך העצמי שלך.

משפט:

הדרך לשלוט בעצמך, היא להפסיק לשלוט באחרים.

(פרק מתוך הספר 'רגעים של כוח'. ד"ר עוז מרטין פסיכותרפיסט בעל שם ספריו יצאו בהמדרות רבות. לרכישת הספר ולקבלתו במשלוח לבית ניתן להתקשר: 058-7676321)

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל? שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

פעם חשבתם איך שירים יכולים לגרום לנו להרגיש טוב יותר, ועם מצב רוח מרומם יותר?

יצאתי לבדוק את הנושא לעומק. חזרתי נפעם | שירו למלך

הרב אלעזר גולדברג

בשבת האחרונה, כאשר ישבתי בליל שבת יחד עם בניי ושרנו את הזמירות ושירים נוספים אל תוך הלילה. שמחה רבה מילאה את ליבי, חשתי התרוממות רוח נפלאה. כשהלכתי לישון לאחר סיום ה"עונג שבת" הזה, הרהרתי בדבר הנפלא הזה - "עולם השירה". תוך כדי מחשבה נזכרתי גם במאמר שמובא בשם רש"י הקדוש: "אין אדם שר שירה אלא מתוך שמחה". שאלתי את עצמי: אמנם על ידי שמחה מגיעים לשירה, אבל האם על ידי שירה מגיעים לשמחה? האם גם כאן פועל המנגנון שקיים בחיך, שעל ידי שמחייכים וצוחקים באופן חיצוני מגיעים לשמחה פנימית? יצאתי לבדוק את הנושא לעומק.

ראשית בדקתי מה היא שירה, ואיך היא מופקת מהגוף? מצאתי עובדות מדהימות:

- כאשר אנו שרים, יוצא מאזור הגרון צליל על ידי רטט של מיתרי הקול שלנו. מיתרי הקול מורכבים משרירים, רצועות ו"ממברנות" (קרומים).

כאשר אנו נושפים את האוויר שבראותינו, דרך קנה הנשימה, הוא עולה דרך הגרון ומגיע למיתרי הקול. האוויר גורם להם לרטוט וכך הם מייצרים את גלי קול שעוברים דרך הפה שלנו ויוצאים החוצה.

- הבנתי איך יוצא קול מהגרון, אבל איך נוצרים התווים השונים שבהם אנו שרים? הרי שירה מורכבת מעליות וירידות בסולם התווים, ולא מגל קול חדגוני. מה גורם לשינויים האלה בתווים?

ההסבר לזה הוא שאנחנו מותחים ומרפים את מיתרי הקול, באופן טבעי ואוטומטי מופלא, כדי לשנות את גובה הטון המבוקש. כשאנחנו רוצים לשיר צליל גבוה יותר, אנחנו מהדקים את מיתרי הקול שלנו, מה שהופך אותם לדקים וקצרים יותר. זה מגביר את המתח על החוטים וגורם להם לרטוט בתדר גבוה יותר ולהפיק צליל גבוה יותר.

לעומת זאת, כאשר אנו רוצים לשיר צליל נמוך יותר, אנו מרפים את מיתרי הקול שלנו, מה שהופך אותם לעבים וארוכים יותר. זה מפחית את המתח על החוטים וגורם להם לרטוט בתדר נמוך יותר וממילא להפיק צליל נמוך יותר.

- האמנות הנפלאה הזאת שטבועה בתוך פינו - לא נגמרת כאן. בנוסף להתאמת המתח של מיתרי הקול, אנו משתמשים גם ב"מערכת הקול" שלנו כדי לעצב את הצליל שאנו מפקים. מערכת הקול היא המסלול שבו עוברים גלי הקול לאחר שהם עוזבים את הגרון שלנו. היא כוללת את הפה, הלשון, השיניים והשפתיים, שבהם אנו משתמשים כדי ליצור תנועות ועיצורים שונים. כך נוצרת השירה עצמה, עם המילים ועם הגוון הייחודי לה.

- על מנת להפיק צלילים מסוימים, עלינו להתאים את

הרוח של אנשים. התשובה היא חד משמעית: שירים יכולים לגרום לנו להרגיש טוב יותר ולהיות עם מצב רוח מרומם יותר! החוקרים גם מצאו, שככל שקצב השיר גבוה - הוא משמח יותר. והכי חשוב עבורנו: ככל שהמילים של השיר שמחות, כגון שיש בהם הזכרת אירועים משמחים וכדומה, כך הם משמחים יותר את מי ששר אותם. ומאידך - השירה מסוגלת לעורר גם רגשות נוספים, כמו כיסופין וערגה ואפילו עצב, אם אדם שר מילים המעוררות רגשות אלו, או מנגינות בעלי קצב נמוך יותר.

הווי אומר, שירים שמלאים הודיה לה' יתברך - כגון פסוקי התהילים המלאים בשירות ותשבחות לבורא העולם - יכולים לגרום לנו לשמחה פנימית. בין אם נשמע אותם ובין אם נזמר אותם בעצמנו, באמצעות היכולת המופלאה שברא בנו הקדוש ברוך הוא ב"מערכת הקול".

ה"תהודה" של הצלילים. פירוש הדבר, שבזמן שירה אנו מעצבים את מערכת הקול שלנו כדי להגביר את גלי הקול לפי הצורך, זאת על ידי כך שהגלים הללו חוזרים כהד מדפנותיו של חלל מערכת הקול שלנו. על ידי שינוי צורת הפה בזמן השירה, נוכל להתאים את התהודה של הצליל וליצור צלילי תנועה שונים. כך למשל אנו מסוגלים לחקות קולות של כלי נגינה שונים, בעלי חיים, או אפילו קולות של אנשים אחרים. יש בני אדם שקולם עבה ויש מהם שקולם דק. עובי הקול הוא תוצאה של עובי המיתרים, מיתרים עבים מפיקים קול עבה יותר ואילו מיתרים דקים מפיקים קול דק יותר.

כתשובה לשאלה שלי אודות השירה אם היא גורמת בעצמה לשמחה, מצאתי מחקר רפואי שבדק השפעה של שירים על מצב

דקה מתוקה - שישים שניות מרתקות על הדף היומי

אימתי היה מחסור באוכל בביתו של הגה"צ רבי משה שניידער?

נזיר דף מ"ט

ועל כל נפשות מת לא יבוא לאביו ולאמו לא יטמא

ומספרים על כמה צדיקים ובראשם הגה"ק בעל "דברי חיים" מצאנו זצ"ל שהפקירו עצמם וממונם לכל יהודי, ולא העדיפו את בניהם על אחרים, וכן מו"ר הגה"צ רבי משה שניידער זצ"ל השווה את עצמו לתלמידי הישיבה, ולא היה לוקח אוכל לו ולבני משפחתו אלא מהאוכל של הישיבה, וכאשר בישיבה היה מחסור באוכל, גם לו ולמשפחתו לא היה אוכל, וצמצם מאוד בהוצאותיו ובהוצאות בני משפחתו מתוך הקפדה שלא להעדיף את צרכי עצמו ומשפחתו מצרכי בני הישיבה, כי כולם היו שווים אצלו כמשפחתו.

מבואר מהפסוק אומר מרן הגר"מ שטרנבוך שליט"א שכהן גדול אינו נטמא אפילו לא לשבעה קרוביו. וביאר בזה האדמו"ר מקוצק זצ"ל, שהכהן גדול שהוא צדיק הדור, מוטל עליו להרגיש קרבה ואהבה גדולה לכל עם ישראל כאילו הם בניו ממש, ולכן אין לו אצלו חילוק בין שבעה קרוביו לכל ישראל, כי כולם שווים אצלו באהבתו אותם במידה שווה. [ואין הכוונה ח"ו שהוא יכול לזלזל בחיוביו המיוחדים כלפי קרוביו, אלא להפך שהחיובים המיוחדים כלפי הקרובים, נוהגים אצלו גם כלפי כל עם ישראל].

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

התבלבלת בתפילה בין מטר, גשם ושלג - האם יצאת ידי חובה?

בלבד, ללא "ומטר" - לא יצא, כיון שחובה לבקש בתפילה את ירידת הגשמים. ואם אמר "משיב הרוח ומוריד המטר", או "ותן טל וגשם לברכה" - יצא. אך אם אמר "ומוריד השלג", או "ותן טל ושלג לברכה" - לכאורה לא יצא.

[שו"ע קיד, ה, משנ"ב כו-כו, וביה"ל ד"ה אין; בו"מ דרשו, 25]

בימות החורף אומרים בברכה השנייה של תפילת שמונה עשרה "משיב הרוח ומוריד הגשם". ואם אמר "משיב הרוח" בלבד לא יצא ידי חובה, אך אם אמר "משיב הרוח ומוריד הטל", או אף "מוריד הטל" בלבד - יצא, אלא שאם טרם סיים את הברכה, ישוב ויאמר כראוי. ברם, אם אמר ב'ברכת השנים' "ותן טל לברכה"

באיזה מקרה עליך לומר פסוק מספר תהלים באמצע התפילה?

אולם, אם שכח לומר 'ותן טל ומטר', יסיים את הברכה, ויאמר ותן טל ומטר בברכת 'שומע תפילה'. וכן אם שכח 'יעלה ויבוא' בערבית של ראש חודש, או כל הוספה אחרת שבתפילת שמונה עשרה - יסיים את הברכה כרגיל וימשיך בתפילתו.

[משנ"ב קיד, לב; בו"מ דרשו, 35]

השוכח לומר 'משיב הרוח' בחורף, או 'יעלה ויבוא' (למעט בערבית של ראש חודש), ונזכר מיד לאחר המילים "ברוך אתה ה' שבסוף הברכה, יאמר "לְמַדְנִי חוּקֶיךָ", ונמצא שאמר את הפסוק "ברוך אתה ה' למדני חוקיך" שבתהילים, וטרם 'חתם' את הברכה, ואזי ישוב ויאמר מ'משיב הרוח', או מ'יעלה ויבוא', ואילך.

האם יש אפשרות להשלים 'משיב הרוח' או 'יעלה ויבוא' לאחר שסיימת את הברכה?

ונזכר לאחר שאמר "המחזיר שכינתו לציון" - יאמר יעלה ויבוא לפני ברכת 'מודים', ואם כבר אמר את המילה "מודים", ישוב לתחילת ברכת 'רצה'. ויִתֵּר ההוספות שבתפילה - אין לאומרן לאחר סיום הברכה.

[שו"ע קיד, ו, משנ"ב כח, ל, לא וילב, וביה"ל ד"ה בלא]

השוכח לומר 'משיב הרוח' בחורף ונזכר לאחר שאמר "מחיה המתים" - יאמר משיב הרוח לפני ברכת 'אתה קדוש'; ולכתחילה יעשה כן ב'תוך כדי דיבור' (הזמן הנדרש לאמירת 3-4 מילים) מהמילים מחיה המתים. ואם לא אמר גם 'מוריד הטל', והתחיל ברכת אתה קדוש, או קדושה, ולו במילה אחת - ישוב לתחילת התפילה. וכן השוכח 'יעלה ויבוא' (למעט בערבית של ראש חודש)

* למנהג אשכנז בחו"ל אין אומרים בקיץ 'מוריד הטל', ואין מכריזים על השינוי, אלא החזן משנה בחזרת הש"ץ של תפילת מוסף ביום הראשון של פסח, והציבור משנה בתפילת מנחה.
* מי שאמר בקיץ 'ומוריד הגשם' - ישוב ויתפלל; אולם, אם מדובר במדינה שהיתה בה בצורת והיא זקוקה לגשם - יש אומרים שיתפלל בתורת נדבה.
* מנהג הספרדים לומר בקיץ 'מוריד הטל', וכן מנהג האשכנזים בארץ ישראל. ויש שנהגו לומר בקיץ 'משיב הרוח ומוריד הטל'.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

מה ההבדל בין כל דיבורי הקדושה לבין עניית 'אמן'?

והאיסור הוא בין כשהדיבור הוא בלשון הקודש, ובין כשהוא בשפה אחרת. ויש מחמירים אף לענין כתיבת דברי קדושה באופן זה. אולם, עניית 'אמן' מותרת, וכן הרהור בדברי קדושה מותר, למעט בשעה שיוצא ידי חובת ברכה וכדומה בשמיעה מפי אחר מדין, 'שומע כעונה', שאז נחשב כאומר את הדברים בפיו.

[משנ"ב ע"ד, ד, וביה"ל פתיחה אות א ר"ג, וד"ה היה; בו"מ דרשו, 1 ו-4; וראה שם, 11; וראה משנ"ב ע"ה, י"ט]

נאמר בתורה: "וְלֹא יֵרָאֶה בָּךְ עֲרֹת דִּבְרֵךְ", ודרשו חכמינו ז"ל: דִּבְרֵךְ - דִּיבּוּר, והיינו, שאסור מדאורייתא לדבֵר דברי קדושה: קריאת שמע, ברכות, ודברי תורה, בשעה שערוות המדבֵר בלתי מכוסה, או כאשר יש לנגד עיניו ערווה בלתי מכוסה. והעובר על איסור זה, אינו חייב מלקות מדאורייתא, משום שהוא 'לאו שאין בו מעשה' אלא דיבור, אבל יתכן שחייב ב'מכות מרדות' מדרבנן, ואף נפסל לעדות מדרבנן.

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'הפותח בכל יום' לתיבת המייל שלך

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il